

768

1826. Ἀπόφασις Ἐφορείου τῆς Τήνου ὑπ' ἀριθ. 83, ἀπὸ 22 Δεκ., ἐν 44, σ. 492–493, ἀριθ. 621.

«... Δυνάμει τῶν τοπικῶν ἐθίμων καὶ τῆς κοινῆς τῆς Νήσου ἡμῶν ἡσυχείας... ἓνας ἀδελφὸς ἡμπορεῖ τὴν πατρομητρικὴν του κληρονομίαν, καθὼς καὶ τὴν περιουσίαν του, νὰ τὴν προικίσῃ οὕτως ἀδελφοῦ θέλει, χωρὶς, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον, νὰ ὑστερήσῃ καὶ τοὺς λοιποὺς ἀδελφούς του...».

769

1826. Πρακτικὸν ἐξ κατοίκων τῆς Νάξου, ἀπὸ 18 Ἀπριλίου, ἐν 44, σ. 503–504, ἀριθ. 644.

«... εἰς τὴν πατρίδα μας ἐπεκράτησε καὶ ἐπικρατεῖ μέχρι τοῦδε παλαιὰ καὶ ἀρχαία συνήθεια, ὅτι ὅπου εἶναι δρόμος κοινός, νὰ κτίζῃ ὅσον ὑψηλὰ θέλει ὁ καθείς, χωρὶς νὰ ἐμπορῇ τις νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, καὶ ὅχι, ὅτι τάχα ἐγίνοντο καταχρηστικῶς, ἀλλ' ὅτι εἶναι τοπικὴ ἀρχαία συνήθεια, καθὼς φαίνεται ἡ χώρα μας ὅλη, ὅτι εἶναι κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον κτισμένη...». Πρβλ. ἀνωτέρω ἀριθ. 767 καὶ κατωτέρω ἀριθ. 784.

770

1826. Ἀπόφασις Δημογεροντίας Σίφνου, ἐν 44, σ. 495–496, ἀρ. 624.

«... περὶ τούτου πειθόμενοι πρὸς τὴν τοπικὴν ἡμῶν συνήθειαν καὶ πρὸς τε τὰ παλαιὰ ἔθιμα, ἔχοντα ὡς ἀκολούθως: Ἡ κατάστασις τῶν ἐνταῦθα κατοίκων διαίρεται εἰς πρώτην, δευτέραν καὶ τρίτην τάξιν. Εἰς πρώτην λέγεται, ὅταν ὁ ἄνδρας καὶ ἡ γυναῖκα, ἔχοντες μίαν δυνατὴν κατάστασιν εἰσοδημάτων, εἰς τὸ νὰ τοῖς ἐξαρκῇ, ἐὰν ὑποπέσουν εἰς χρέος, τότε τὸ προικίον τῆς γυναικὸς εἶναι ἀθάνατον καὶ ὁ ἄνδρας μόνον ὑπόκειται εἰς τοῦτο τὸ χρέος. Δεύτερον εἶναι τῶν ἐμπόρων, οἵτινες ἐμπορευόμενοι, ἔπεται νὰ κερδίσωσιν ἢ νὰ ζημιωθῶσιν τότε ἡ ζημία αὕτη ἢ τὸ κέρδος ἀνάγεται εἰς τὸν ἄνδρα καὶ τὸ προικίον τῆς γυναικὸς εἶναι καὶ λέγεται ἱερὸν. Τρίτη δὲ καὶ τελευταία εἶναι ἐκεῖνοι, οἵτινες δὲν ἔχωσι διαρκῇ κατάστασιν εἰσοδημάτων καὶ οἱ ὅποιοι μετέρχονται τὴν βάνανσον ἢ τὴν γεωργικὴν τέχνην· οὗτοι ἐὰν ὑποπέσωσιν εἰς χρέη, εἶναι ἐν τῷ μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς, καθὼς καὶ ἐὰν αὐξήσουν, ἡ αὐξήσις αὕτη διανέμεται ἐξ ἡμισείας...».

771

1826. Ἐξόφλησις κληρονομικοῦ μεριδίου, ἐν Πάρω, τῆς 6 Αὐγούστου, ἐν 57, σ. 195.

«... ἔχοντας δικαίωμα νὰ λάβῃ τὸ τρίτον καὶ τὰ ἔξοδά του ἀπὸ τὴν εὗρισκομένην περιουσίαν τῆς ποτὲ γυναικὸς του, διὰ κληρονομία (ὑπάρχοντος μόνου ἀδελφοῦ) ὡς καὶ ἡ συνήθεια τοῦ τόπου ἐδῶ...». (Ὁμοιαι πράξεις τῆς 8 Μαρτίου 1827 καὶ 22 Μαΐου 1827 αὐτόθι, σ. 195 ἐπ. καὶ 196 ἐπ.).

